

Изсъхналитѣ листовѣ са занасятъ на подвързача: у него, единъ работникъ ги нагъва, другій ги сшива, третій имъ залепя корицйтѣ и четвъртый ги обрѣзва. Ученикътъ на подвързача на конецъ занася книгата на издателя. Отъ тамъ тѣзи книга минува у книгопродавеца, у когото сте я купили. Ето какъ сте я добили.

2.— За да е могълъ писателъ-тъ да я напише, нужно е било предварително да има учители, да са снабди съ познаніята, нужни за неговото учение; и той и книгопродавецътъ нужно е било да са снабдѣтъ съ бѣли книги.

Металическитѣ букви на печатника, тискътъ който е употребилъ, машинитѣ които сж служили за направата на бѣлитѣ книги, пощата по която издатель-тъ испровожда книгитѣ си, пжлицата презъ които пощата ги пренася, туй сичко е изысквало работата на едно безчисленно количество чловѣци безъ които тѣзи книга не бы могла да стигне въ рѣцѣтъ ви.

3.— Ако едно само лице бы било принудено да напише тѣзи книга, да я печата, да я подвърже, да направи бѣлата книга и да създаде машинитѣ които сж потребны за нейната направа, тѣзи книга не бы могла да са направи, защото животътъ на единъ чловѣкъ не е никога толкосъ дълкъ щото да изучи да познава сичкитѣ искусства необходими за туй. Сичко което можеше да направи единъ самъ чловѣкъ е да препише тѣзи книга на кожи отъ животны, както е ставало въ старо време, за тѣзи които быхъ пожелали да я иматъ. Но тогасъ це щеше да е толкосъ хубава като печатаната, нито бы са распространила толкосъ